

200704623/1.

Datum uitspraak: 30 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de mondelinge uitspraak in zaak no. AWB 07/25574 van de rechtbank
's-Gravenhage van 2 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2007 is appellant in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij mondelinge uitspraak van 2 juli 2007, waarvan het proces-verbaal is verzonden op 8 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

Bij brief, binnengekomen bij de Raad van State op 12 juli 2007, heeft appellant een afschrift van het proces-verbaal van de uitspraak overgelegd.

Bij brief van 20 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

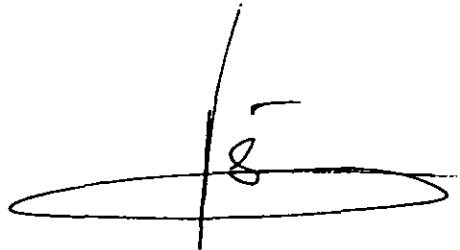
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 juli 2007

480.

Verzonden: 30 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

++31 23 5129290

Postadres Postbus 57
2000AS HAARLEM

• Kennemerland

Rogto Kennemerland
Korpeonderdeel 12 Vreemdelingenpolitie
Behandeld door H.J.G. Rutten
Telefoon 023 - 512 21 73
Fax 023 - 512 92 90
V-nummer / Zaak / Zaak - 19/06/2007
Datum 19/06/2007
Onderwerp M110-A Maatregel van Bewaring

NO. LEXUS:	
Dossier:	9905-03-8047
UAG ontvangstdatum:	
Betreft:	
AVD	
ontvangst:	20 JUN 2007
Gezum:	
Registratie in:	rean. nov. Jocko
INDIS:	datum:
	2116

Maatregel van Bewaring

Ik, ondergetekende,

Herman Joseph Gerardus Rutten, inspecteur van het regionaal politiekorps Kennemerland, belast met het toezicht op vreemdelingen, tevens hulpofficier van justitie, leg met het oog op de uitzetting aan

de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam :
Vooma(a)m(en) :
Geboortedatum :
Geboorteplaats :
Geboorteland : Ghana
Nationaliteit(en) : Ghanese
Geslacht : mannelijk

de maatregel van bewaring op, zoals bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (geen rechtmatig verblijf).

Deze maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat betrokkene zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat betrokkene

- Niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het vreemdelingenbesluit 2000
- Geen vaste woon- /verblijfplaats heeft
- Verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
- Zich niet aangemeld heeft bij de korpschef
- Zich bedient van een of meerdere aliasen

De maatregel is opgelegd:

Plaats : Haarlem bureau VRP
Datum : 19/06/2007
Tijd : 15:40 uur.

V.nr.

Pagina 1 van 2

Ontvangst tijd 20. Juni 9:32

++31 23 5129290

alwaar wij te 12.20 uur aankwamen.

VE is te 12.55 uur geleid voor de HOvJ Rutten.

Tijdens verhoor bekende VE gebruik te hebben gemaakt van de verblijfsvergunning van een ander. Hij verklaarde niet te weten dat dat niet mocht. Pasje was uiteraard gevonden in een telefooncel.

Omdat BE in de BVV voorkwam onder Vnr ! is contact opgenomen met IND landelijk infopunt in Procedures IND, alwaar BE met de volgende tekst voorkwam:
27 april 1999 ogn art 6 Dublinclaim-in procedure voor Oostenrijk (asiel gerelateerd)
3 augustus 1999 Teruggave accoord.

Resultaat Eurodac negatief. Resultaat Fit negatief, toegekend biometrienummer:
310001140848.

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

**Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak ingevolge
artikel 8:67 van de Algemene wet bestuursrecht
beroep vrijheidsontnemende maatregel**

Reg.nr.: AWB 07/25574 VRONTN

Inzake: , V-nummer thans verblijvende in
het Detentiecentrum Zeist te Soesterberg, hierna te noemen de
vreemdeling, naar gesteld geboren op : en van
Ghanese nationaliteit, gemachtigde mr.drs. E. Oversier, advocaat te
Hoofddorp,

Tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde
mr. C. Prins, ambtenaar ten departemente.

1. Zitting

Datum: 2 juli 2007.

Zitting hebben:
mr. E.S.G. Jongeneel, rechter,
J.J. Brands, griffier.

Ter zitting zijn verschenen:
de vreemdeling in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde en verweerder
bij gemachtigde.
Als tolk in de Engelse taal is verschenen J.H. Reule.

Na het onderzoek ter zitting te hebben gesloten, doet de rechtbank
onmiddellijk uitspraak als onder 4. vermeld.

2. Feiten

Op 21 juni 2007 heeft de rechtbank een beroepschrift van de vreemdeling
ontvangen. Het beroep is gericht tegen het besluit van verweerder van 19
juni 2007 waarbij de vreemdeling de maatregel van bewaring is opgelegd.
In het beroepschrift is tevens verzocht om schadevergoeding.

3. Gronden

Ingevolge artikel 94, vierde lid, Vreemdelingenwet (Vw) 2000 staat ter
beoordeling of het besluit tot oplegging van de onderwerpelijke
vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met deze wet, dan wel bij
afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd
is.

De gemachtigde van de vreemdeling heeft aangevoerd dat de bewaring onrechtmatig is omdat geen raadsman bij het gehoor voorafgaande aan de inbewaringstelling aanwezig was, ondanks het verzoek van de vreemdeling daartoe. Voorts is de vreemdeling al sinds 1999 in Nederland en zal hij onder de generaal pardonregeling vallen

De rechtbank is van oordeel dat de inbewaringstelling niet onrechtmatig is. De gronden waarop de bewaring berust zijn niet betwist.

Uit het proces-verbaal van het voorafgaande aan de inbewaringstelling afgenomen gehoor van 19 juni 2006 blijkt niet dat de vreemdeling zich bij dat gehoor wilde doen bijstaan van een raadsman. De rechtbank ziet geen concrete aanwijzingen dat hieromtrent onjuistheden in het proces-verbaal zijn opgenomen. Voorts is geen enkel document aangeleverd op grond waarvan de mogelijkheid kan worden aangenomen dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de pardonregeling. Zo is niet gebleken dat de vreemdeling voor 2001 een asielverzoek hier te lande heeft ingediend

De rechtbank is voorts van oordeel dat er voldoende zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn bestaat. De vreemdeling heeft verklaard zich niet te zullen verzetten tegen uitzetting naar Ghana. Er is vooralsnog geen grond om aan te nemen dat uitzetting naar dat land niet zal kunnen plaatsvinden.

Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen grond voor het toekennen van schadevergoeding.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

4. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage

RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep ongegrond;
2. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

griffier:

rechter:

12. Juli 2007 15:43

Ad Astra Advocaten

Nr. 0615 P. 11

Reg. Nr. AWB 07/25574 VRONTN

3

Rechtsmiddel

Krachtens artikel 95 Vw 2000 staat tegen deze uitspraak voor partijen hoger beroep open.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt één week na verzending van de uitspraak door de griffier.

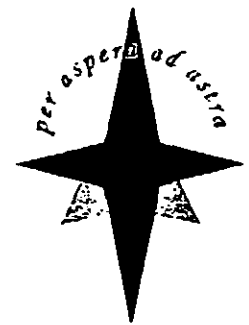
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16115, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

Afschrift verzonden op: **08 JULI 2007**

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 4 JUL 2007	
ZAAKNR. 200704623	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

**AAN DE AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VAN DE RAAD VAN STATE
TE 'S-GRAVENHAGE**

Ad Astra Advocaten

Mr. J. Hemelaar
Korte Mare 14
Postbus 304
2300 AH Leiden

HOGER BEROEPSCHRIFT

Tel. 071 523 60 80
Fax 071 528 45 00

Geeft eerbiedig te kennen;

te dezer zake domicilie kiezende te Leiden aan de Korte Mare 14 (postbus 304, 2300 AH Leiden) ten kantore van Ad Astra Advocaten, van wie advocaat mr. J. Hemelaar in deze als gemachtigde optreedt en bepaaldelijk gevolmachtigd is om het onderhavig hoger beroep in te stellen.

1. Appellant is geboren op _____ te Ghana en is in het bezit van de nationaliteit van dat land.
2. Aan appellant is op 19 juni 2007 een maatregel van bewaring opgelegd. Op 21 juni 2007 heeft appellant beroep ingesteld tegen deze maatregel. De Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Gravenhage heeft het beroep ongegrond verklaard op 2 juli 2007. Omdat het een mondelinge uitspraak betreft en de schriftelijke neerslag nog niet is verzonden aan de gemachtigde kan geen kopie van de uitspraak worden bijgevoegd als Productie.
3. Appellant kan zich met de beslissing van de Rechtbank niet verenigen, weshalve hij in hoger beroep komt bij Uw Afdeling.
4. Appellant wenst de volgende grieven tegen de aangevallen uitspraak aan te voeren.

Ad Astra Advocaten - Postbus 304 - 2300 AH Leiden -/- KvK 28114152 BAR-nr. A02805

Grief I: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat in de omstandigheid dat appellant stelt in aanmerking te komen voor vergunningverlening zoals bedoeld in WBV 2007/11 (Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet ofwel "Pardonregeling") geen grond is gelegen voor verweerder om af te zien van het opleggen van de maatregel.

Toelichting:

5. Appellant heeft asiel gevraagd in Oostenrijk in 1999. De Oostenrijkse autoriteiten hebben een zogenaamde Dublin claim gelegd bij Nederland, omdat appellant het Schengen grondgebied was ingereisd via Nederland. Nederland heeft de claim geaccepteerd.
6. Door de claim te accepteren is Nederland verantwoordelijk geworden voor de behandeling van het asielverzoek. Aangezien het verzoek gedaan is in 1999, is de Vw 1994 daarop van toepassing geweest.
7. Een dergelijke asielaanvraag geldt als een asielaanvraag gedaan in Nederland volgens de Vw 1994. Toepasselijk is de Uitvoeringsovereenkomst bij het Akkoord van Schengen, deels opgenomen in de VC 1994 onder C 18-4. Daarin is geregeld in artikel 29 lid 3, dat het er niet toe doet tot welke Overeenkomstsluitende Partij de vreemdeling zijn asielverzoek richt, omdat slechts de verantwoordelijke Partij het verzoek in behandeling neemt. In artikel 31 wordt vastgesteld, dat het asielverzoek vervolgens naar het nationale recht van de Verantwoordelijke Overeenkomstsluitende Partij wordt behandeld. Een en ander is tevens terug te vinden in de Overeenkomst van Dublin (m.n. artikel 3 lid 2 en 3 en artikel 10 lid 1 sub b).
8. Volgens de regeling komt de asielzoeker in aanmerking voor vergunningverlening als hij zijn eerste asielaanvraag heeft ingediend voor 1 april 2001. Er worden geen eisen gesteld in de regeling aan de plaats waar het asielverzoek is ingediend. Een asielverzoek uit oostenrijk waarvoor Nederland verantwoordelijk is, wordt dus niet van de regeling uitgesloten. De regeling kent nog een alternatief, en dat is, dat ook de asielzoeker in aanmerking komt als hij zich heeft *gemeld* bij de IND of de Korpschef voor het indienen van een aanvraag. Er behoeft dus niet eens noodzakelijkerwijs een aanvraag te zijn ingediend, zolang er in elk geval een melding is geweest. Op beide manieren geldt dat appellant onder de regeling gebracht moet worden. Immers, appellant heeft voor het eerst asiel gevraagd in 1999. Dat asielverzoek is bovendien aangemeld door de Oostenrijkse autoriteiten bij de IND. Appellant zelf heeft zich vervolgens ook zelf nog na aankomst

op Schiphol verstaan met de dienstdoende ambtenaren, die hem een kaartje voor een AC hebben gegeven. Voor zover gesteld zou kunnen worden, dat appellant niet zelf een aanvraag heeft ingediend bij de Nederlandse autoriteiten, of voor zover gesteld zou kunnen worden dat een asielverzoek dat elders is ingediend, maar waarvoor Nederland verantwoordelijk is geacht niet gelijkgesteld zou behoren te worden met een in Nederland ingediend asielverzoek (quod non! –er is geen enkele goede reden te verzinnen waarom dergelijke asielverzoeken niet zouden behoren tot de nalatenschap van de oude Vreemdelingenwet, als de desbetreffende asielzoeker sedertdien hier is blijven hangen), dan nog geldt in ieder geval, dat er sprake is geweest van een melding, en op grond daarvan de Regeling van toepassing is.

9. Opgemerkt zij, dat er vervolgens geen *aanmelding* meer bij het AC heeft plaats gevonden, omdat de politie kennelijk het verkeerde treinkaartje aan appellant heeft gegeven. Hij is niet naar AC Schiphol gebracht, waar hij op grond van hoofdstuk B7/3.3 VC 1994 heen had gemoeten, maar heeft een kaartje gekregen voor een van de andere AC's, waar hij nooit is aangekomen. Maar *aanmelding* is niet verplicht gesteld in de regeling, terwijl ook aangenomen kan worden, dat bij overgenomen Dublinclaimanten überhaupt dat tracé niet gevolgd behoorde te worden. Immers, volgens het Verdrag en Akkoord is de Nederlandse Staat reeds vanaf het leggen van de claim verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, terwijl de vreemdeling nog in het buitenland verblijft. Nu de aanmeldingsprocedure in de AC's bedoeld is om formeel een aanvang te maken met een in Nederland gedaan asielverzoek, kan zij niet gebruikt worden voor een al bestaande en lopende zaak, die elders is aangevangen. Dat die procedure al loopt blijkt reeds uit het feit, dat Nederland ervoor verantwoordelijk wordt gehouden. Men kan immers niet verantwoordelijk worden gehouden voor een niet-bestaand asielverzoek. Dan kan de procedure dus niet opnieuw aanvangen, en is *aanmelding* (anders dan melding) als aanvangshandeling onmogelijk geworden.

10. Kortom, nu Nederland verantwoordelijk was voor het gedane asielverzoek, voldoet appellant aan het eerste criterium van de regeling, het indienen van de eerste asielaanvraag voor 1 april 2001, en voor zover dat standpunt niet gevolgd zou worden, voldoet hij in ieder geval aan datzelfde criterium doordat hij zich bij aankomst op Schiphol heeft gemeld.

11. Bij brief van 13 december 2006 heeft de Minister-President aan de Tweede Kamer toegezegd, dat

geen onomkeerbare stappen zouden worden gezet met betrekking tot de verwijdering van vreemdelingen die mogelijk onder de Pardonregeling zouden komen te vallen.

12. Appellant is één van die vreemdelingen. De IND heeft op geen enkele wijze duidelijk gemaakt, dat appellant aan een van de vereisten om in aanmerking te komen niet zou voldoen. Dat zijn asielprocedure hier nooit verder is behandeld, en er eigenlijk nog steeds een beschikking dient te volgen (Nederland is immers nog steeds verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek) is geen reden om hem geen vergunning te verlenen. De regeling zegt niet, dat er een afwijzende beschikking moet zijn gevolgd.

13. De Minister heeft toegezegd, dat een pas op de plaats zou worden gemaakt voor personen die mogelijk onder de pardonregeling zouden kunnen worden gebracht, en dat aan hen geen maatregel zou worden opgelegd ter fine van uitzetting / dat de eventueel opgelegde maatregel zou worden opgeheven.

14. Pas wanneer de IND ambtshalve heeft geoordeeld dat er geen vergunning wordt verleend, kan de desbetreffende vreemdeling in bewaring worden geplaatst. Een dergelijk ambtshalve besluit is niet genomen ten aanzien van appellant, zodat de Staatssecretaris geen maatregel aan hem had mogen opleggen / de maatregel onmiddellijk had dienen op te heffen zodra de aanspraken ontleend aan de regeling ter sprake werden gebracht.

Grief II: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat de gronden de maatregel kunnen dragen

Toelichting:

15. Appellant heeft, zoals onder Grief I betoogd een asielverzoek ingediend voor welks behandeling Nederland verantwoordelijk is. De Nederlandse overheid heeft nog niet beslist op dat verzoek.

16. Voorts betekent het niet-beslissen, dat de a-grond niet van toepassing is voor de maatregel, terwijl juist die grond is gegeven in de maatregel. Dat is een formeel gebrek dat strijd oplevert met artikel 5 EVRM: de detentie is thans niet in overeenstemming met de wettelijke regels. Inhoudelijk betekent het, dat een verkeerde belangenafweging gemaakt en dat er geen toestemming is gevraagd van de IND, zoals verplicht is bij maatregelen die worden opgelegd aan personen die asiel hebben

aangevraagd.

17. Nu verweerder over het hoofd heeft gezien dat er nog een asielverzoek ligt waarvoor Nederland verantwoordelijk is en waarop de Minister / Staatssecretaris nog niet heeft beslist, is ook nog het volgende van belang: appellant komt in beginsel in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. Immers, zijn aanvraag dateert uit 1999, en het driejarenbeleid is pas per 1 januari 2003 'afgeschaft'. Tot die tijd kon relevant tijdsverloop worden opgebouwd. En daarop kon en kan nadien nog een beroep worden gedaan. Ten onrechte is hiermede geen rekening gehouden. Het is op zich wel begrijpelijk, dat de Staatssecretaris het driejarenbeleid niet in de eerste plaats bedoeld zal hebben voor zaken als de onderhavige, maar niet kan worden gesteld, dat de Minister niet bij het MOB-raken van appellant geen mogelijkheid meer had om de asielaanvraag af te wijzen en de opbouw van het relevant tijdsverloop te stuiten. Immers, bij de claimoverdracht werd de Staatssecretaris volledig geïnformeerd aangaande de personalia van appellant, terwijl ook thans niet alsnog een oude beschikking van de plank is gehaald om uit te reiken. Het recht op een reguliere vergunning wegens relevant tijdsverloop vormt een indicatie temeer, dat verweerder geen maatregel had mogen opleggen aan appellant, nu zijn uitzetting niet op korte termijn verwacht mag worden.

Grief III: Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat het recht op rechtsbijstand niet is geschonden.

Toelichting:

18. Appellant wenste rechtsbijstand, welke hij niet voorafgaand aan het opleggen van de maatregel heeft gekregen.

19. Het lijkt erop, dat verweerder appellant onder druk heeft gezet om zonder de advocaat reeds enkele vragen te beantwoorden. Dat is een uitholling van het recht op rechtsbijstand. Verweerder bedient zich bij zaken als deze van voorgedrukte standaard opmerkingen over de 'toestemming' die de vreemdeling geeft om aan het gehoor te beginnen zonder advocaat. Het is een kwalijke praktijk, die zich ontwikkeld heeft doordat zij van wege de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State gesanctioneerd is. In dit geval zijn de standaardzinnen echter tegenstrijdig. Eerst staat er, dat appellant geen raadsman bij gehoor hoeft. Daarna staat er dat hij het goed vindt, dat vragen worden

gesteld zonder dat de raadsman er is. Het een is een eigen wens (afwijzen van de raadsman), en het andere is het toegeven aan een wens van een ander (niet protesteren tegen het laten stellen van vragen). De realiteitswaarde van deze verklaring komt daarmee onder druk te staan. In deze zaak ziet men vervolgens, dat halverwege het gehoor de vreemdeling nog eens naar zijn advocaat vraagt. Toch wordt eerst het gehoor afgerond voordat de advocaat in de gelegenheid wordt gesteld rechtsbijstand te verlenen. Dat strookt niet met de inspanningsverplichting die verweerder heeft om het recht op rechtsbijstand niet illusoïr te laten zijn.

20. Appellant wijst er op, dat de rechtsbijstand vanwege het complexe karakter van zijn situatie (zie de grieven hiervoor) ook op zijn plaats was geweest. Dan had wellicht de inbewaringstelling voorkomen kunnen worden.

REDEN WAAROM: appellant uw Afdeling verzoekt de bestreden uitspraak van de Rechtbank te vernietigen met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure in eerste en tweede aanleg, en zelf oordelende alsnog de maatregel van bewaring op te heffen en schadevergoeding toe te kennen.

Leiden, 4 juli 2007

Gemachtigde